

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: T. T.
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Vladimírem Dvořáčkem
sídlem Sokolovská 32/22, 186 00 Praha 8

proti

žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti: nezl. K. K.
zastoupený zákonnou zástupkyní T. K.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 5. 2021, č. j. MV-51434-4/SO-2021

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 18. 5. 2021, č. j. MV-51434-4/SO-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“), ze dne 12. 2. 2021, č. j. OAM-2165-50/ZR-2018 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zrušil žalobci podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), platnost povolení k trvalému pobytu a dle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců mu stanovil lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, k vycestování z území.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapitulovala předchozí průběh správního řízení, shrnula závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí, sumarizovala průběh odvolacího řízení a reprodukovala odvolací argumentaci žalobce.
4. Žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Shromážděné podklady dle žalované prokázaly závěr, že žalobce byl soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu.
5. V daném případě se dle žalované neposuzuje přiměřenost zásahu rozhodnutí do života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců, správní orgán prvního stupně však měl povinnost zabývat se přiměřeností svého rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což také učinil. Žalovaná uvedla, že byla dostatečně zjištěna rodinná situace žalobce, tzn., bylo zjištěno, že žalobce má nezletilého syna KK. Ze zprávy Městské části Praha 12, OSPOD, ze dne 22. 11. 2018 bylo zjištěno, že nezletilý syn žalobce se nachází v péči své matky a žije ve vyhovujících podmínkách. Na jeho výchově i výživě se podílí blízká rodina ze strany matky i žalobce. Matka nezletilého by od žalobce uvítala pomoc finanční i při výchově.
6. Žalobce ve správním řízení uvedl, že byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn a byla mu stanovena zkušební doba 5 let. Žalobce dle svého vyjádření docházel k probační úřednici, vyřizoval si potřebné doklady, snažil se realizovat rodinný život a začal pracovat. Plnohodnotně obnovil vztah se svým synem, trávil s ním každý den a chtěl se podílet na jeho výchově a výživě. Na území České republiky měl veškeré zázemí a zrušení povolení k pobytu by mělo negativní dopad na něj, jeho syna a matku nezletilého.
7. Žalovaná konstatovala, že žalobce po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody neplnil podmínky dohledu. Dle zprávy Probační a mediační služby Praha 10 ze dne 14. 8. 2019 byl žalobce nekontaktní, na termíny konzultací se nedostavoval a neposkytoval tak potřebnou součinnost ve věci dohledu. Žalobce byl opětovně odsouzen pro zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Po žalobci bylo na území České republiky vyhlášeno pátrání a byl vydán příkaz k dodání do výkonu trestu odnětí svobody.

8. S ohledem na výše zjištěné žalovaná uvedla, že žalobce své chování nijak nepřizpůsobil záměru žít na území České republiky řádným životem, pracovat a vychovávat svého syna. Od páchání trestné činnosti neupustil, s probačním úředníkem nespolupracoval a nevyužil tak možnosti vést řádný život a plnit své rodičovské povinnosti i přes to, že si byl vědom probíhajícího řízení ve věci zrušení pobytového oprávnění. Nelze proto mít za to, že ukončení trvalého pobytu bude představovat nepřiměřený zásah do současného rodinného života žalobce. Ten plnohodnotný rodinný život vlastní vinou nerealizuje a skutečnost, že má na území České republiky nezletilého syna, na jehož zájmy však sám nedbá, když nežije spořádaným životem, nemůže vést k závěru o nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. K takovému závěru by bylo možné dojít pouze tehdy, pokud by žalobce zcela upustil od trestné činnosti, spolupracoval s probačními úředníky a plnil podmínky stanoveného dohledu, řešil své dluhy, hledal si zaměstnání a především řádně pečoval o nezletilého a vychovával jej. Žalobce svým chováním opakovaně neprokázal, že má skutečně v úmyslu vykonávat svou rodičovskou odpovědnost.
9. Žalovaná nedospěla ani k závěru, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, neboť bylo zjištěno, že syn žalobce žije se svou matkou ve vyhovujících podmínkách, přičemž na jeho výchově a výživě se podílí rodina ze strany žalobce i matky. Zrušení pobytového oprávnění není v rozporu se zájmy dítěte, neboť nezletilý není na péči ani výživě žalobce závislý a možnost vzájemných kontaktů nebude v důsledku prvostupňového rozhodnutí vyloučena, pouze omezena. Žalobci zákaz pobytu na území udělen nebyl a kontakt s nezletilým je realizovatelný i jiným způsobem. Napadené rozhodnutí žalobci nijak nebrání v plnění jeho rodičovských práv a povinností, zejména mu nezakazuje styk s nezletilým a nebrání mu v povinnosti podílet se na jeho výživě.
10. Další tvrzené vazby žalobce na matku a sestru žalovaná neshledala za významné a mající vliv na závěr o nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí. Žalobce je dospělý jedinec bez zdravotních omezení, který by měl být schopen se o sebe postarat. Na území České republiky nemá vytvořeny žádné ekonomické vazby, o které by zrušením povolení k pobytu mohl přijít.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě po stručné rekapitulaci průběhu správního řízení uvedl, že na území České republiky má syna, se kterým udržuje kontakt a má k němu citový vztah. V případě zrušení trvalého pobytu žalobce se kontakt stane problematickým. Zásah do jeho práv je dle žalobce neúměrný a z hlediska zachování rodinných vztahů negativní. Není zasahováno pouze do práv žalobce, ale rovněž do práv nezletilého dítěte, která jsou chráněna mezinárodními úmluvami. Zásah do práv syna žalobce byl učiněn bez možnosti nezletilého bránit se. Nic na tom nemění skutečnost, že se o syna stará jeho matka, neboť nezletilý má právo na oba rodiče.
12. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť správní orgány ve správním řízení nectily práva dítěte podle Úmluvy o právech dítěte. Správní orgán nezletilého neustanovil účastníkem řízení ani ho nevyslechl nebo nezjistil jeho stanovisko. Nezákonnost napadeného rozhodnutí je dle žalobce dále dána zcela formálním a nesprávným přístupem k vyhodnocení souladu rozhodnutí s mezinárodními smlouvami, Ústavou ČR a Listinou základních práv a svobod.
13. Žalobce dále nesouhlasí s formálním odmítnutím důležitosti vazeb žalobce na jeho matku a sestru, které žijí v České republice, a to bez bližšího srozumitelného odůvodnění.

Argument spočívající ve skutečnosti, že žalobce je dospělý, není dle žaloby způsobilý k popření silných rodinných vazeb.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě a další vyjádření účastníků

14. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 19. 7. 2021 uvedla, že v napadeném rozhodnutí jsou dle jejího názoru přezkoumatelným způsobem popsány důvody pro zrušení trvalého pobytu žalobci. Žalobce byl soudem České republiky opakovaně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. S ohledem na dosavadní způsob života žalobce a vzhledem k tomu, že jeho syn žije v péči své matky ve vyhovujících podmínkách, přičemž žalobce s nimi společnou domácnost nesdílel a syna pouze navštěvoval, nelze mít za to, že rozhodnutí bude z hlediska jeho dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobce nepřiměřené. Napadené rozhodnutí dle žalované není v rozporu s Úmluvou o právech dítěte.
15. Žalobci není zakázán osobní kontakt s nezletilým a mají další možnosti kontaktu. Žalobce svým jednáním dle žalované neprokázal, že má skutečně v úmyslu žít řádným životem a dbát tak na zájmy svého syna, když po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody znovu páchal trestnou činnost, neplnil podmínky dohledu a nespolupracoval s probačními úředníky. Žalobce neprokázal vůli být svému synovi řádným rodičem a realizovat s ním společné soužití, žalovaná proto nemohla dospět k závěru o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí.
16. Žalovaná při posuzování přiměřenosti napadeného rozhodnutí neshledala vztah žalobce k jeho matce a sestře za natolik významný. Skutečnost, že na území České republiky žijí rodinní příslušníci žalobce, k nimž má citové či jiné vazby, nesvědčí závěru o nepřiměřenosti. Žalobce je dospělý, bez vážných zdravotních omezení a měl by být schopen se o sebe sám postarat a zajistit si prostředky pro svou obživu, a to i mimo území České republiky. Žalobce netvrdil žádné vážné důvody, pro které by jeho odloučení od matky a sestry mělo mít za následek nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.
17. Žalovaná je toho názoru, že nezletilý syn žalobce nebyl účastníkem řízení ve smyslu § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném a účinném znění (dále jen „*správní řád*“), neboť napadené rozhodnutí nezaloží, nezmění ani nezruší žádná jeho práva nebo povinnosti a neprohláší, že právo nebo povinnost má nebo nemá. O označení nezletilého za účastníka řízení nebylo ve správním řízení požádáno a porušení § 27 správního řádu nebylo v odvolání namítáno.

V. Replika žalobce

18. Žalobce v replice k vyjádření žalované ze dne 19. 7. 2021 uvedl, že syn žalobce je nesporně další dotčenou osobou, pokud může být rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech podle § 27 odst. 2 správního řádu. Za dotčenou osobu je dle žalobce nutné považovat i osoby, jichž se rozhodnutí dotýká v obsahu práv a povinností zaručených jim právními předpisy. Zaručená práva lze omezit toliko za splnění zákonných podmínek a nikoli bez toho, že by se dotčená osoba nemohla vyjádřit či bránit. Žalobce nebyl o právu navrhnout, aby jeho syn byl označen za účastníka, poučen, označení syna žalobce za účastníka bylo na správních orgánech. Dle žalobce jsou důsledky napadeného rozhodnutí pro nezletilého závažné, proto mu mělo být přiznáno právo být účastníkem.

VI. Další vyjádření ve věci

19. Nezletilý syn žalobce uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení. Jeho matka jakožto zákonná zástupkyně osoby zúčastněné na řízení se k žalobě vyjádřila podáními ze dne 2. a 7. 7. 2021. Uvedla, že nucený pobyt žalobce mimo Českou republiku je pro nezletilého výrazným zásahem do jeho práv, přičemž v dosavadním řízení nebylo k právům nezletilého vůbec přihlíženo. Nezletilý má dle matky právo na oba rodiče a nejistota, která by v důsledku zrušení pobytového oprávnění žalobce vznikla, by nezletilého ohrozila. Skutečnost, že se otec dopustil trestné činnosti, neznamená, že by po propuštění z výkonu trestu nemohl v plné míře plnit své rodičovské povinnosti. Matka nezletilého dále konstatovala, že žalovaná nekontaktovala ji ani nezletilého a o vztahu nezletilého s žalobcem nic neví. Žalobce nikdy nežil ve Vietnamu a jeho domov a rodina jsou v České republice. Důsledkem napadeného rozhodnutí nebude žalobce ve Vietnamu mít žádné zázemí a bude mu zamezeno vídat se s nezletilým, neboť nebude mít finanční prostředky na nákladnou cestu do České republiky. Stejně tak matka nezletilého nemůže cestovat do Vietnamu, neboť má dvě děti a nemá prostředky na cestu. Styk prostřednictvím komunikačních zařízení je dle matky nezletilého nemožný, neboť nezletilý trpí vývojovou dysfázií a taková komunikace je pro něj komplikovaná.
20. Žalobce reagoval na vyjádření matky nezletilého syna podáním ze dne 23. 8. 2021, ve kterém odkázal na její vyjádření, dle kterého napadené rozhodnutí eliminuje možnost realizace práv dítěte na styk s rodičem. Zjištění, která vedla k napadenému rozhodnutí, jsou dle žalobce nedostatečná a falešná, když matka ani nezletilý nebyli správním orgánem kontaktováni a není známo, odkud správní orgán své informace čerpal. Žalobce nezpochybňuje, že se dopustil trestného jednání, jeho život a všechny jeho rodinné vazby jsou však vázány na území České republiky.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a jedná se o žalobu přípustnou, splňující všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového i právního stavu v době vydání rozhodnutí správního orgánu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném a účinném znění (dále jen "s. ř. s."), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.
22. O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť ani jedna ze stran k výzvě soudu nevyjádřila nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Jejich souhlas s rozhodnutím věci bez jednání se tak presumuje (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s. věta druhá). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny, z nichž soud vycházel, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009). Důkaz fotografiemi, které soudu předložila osoba zúčastněná na řízení (nezletilý syn) a na nichž je při různých příležitostech zachycen žalobce a právě nezletilý syn, městský soud neprovedl. Mezi stranami je nesporné, že žalobce a nezletilý syn vztah v určité míře (dané okolnostmi) udržují, což by jistě potvrdily právě uvedené fotografie. Podstata věci však spočívá v tom, zda správní orgány tento vztah dostatečně zohlednily a k těmto závěrům předložené fotografie žádnou důkazní hodnotu přinést nemohou. Tyto důkazy jsou proto pro podstatu věci nadbytečné.
23. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci.

24. Žalobci jakožto cizinci 3. státu s vietnamskou státní příslušností bylo od 9. 2. 2000 uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny. Platný trvalý pobyt má v České republice také matka, bratr a sestra žalobce. Žalobce má syna KK.
25. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 9. 2017, sp. zn. 64 T 10/2017, byl žalobce uznán vinným, že neoprávněně jinému prodal a pro jiného přechovával omamnou a psychotropní látku ve značném rozsahu a bez souhlasu oprávněného držitele přechovával nepřenosnou platební kartu identifikovatelnou podle jména a čísla. Výše uvedenými skutky spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy a přečin neoprávněného opatření, padělání a pozměnění platebního prostředku. Žalobce byl odsouzen k úhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a k trestu propadnutí věci. Rozsudek nabyl právní moci dne 7. 12. 2017.
26. Dle opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob byl žalobce dále rozhodnutím ze dne 24. 7. 2007 odsouzen k peněžitému trestu v částce 10 000 Kč, tuto částku zaplatil dne 6. 5. 2009.
27. Oznámením ze dne 7. 9. 2018 bylo zahájeno správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce z důvodu, že byl soudem České republiky pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 13. 9. 2018.
28. Šetřením orgánu sociálně právní ochrany dítěte Úřadu městské části Praha 12 v místě bydliště dítěte (bez jeho přítomnosti, neboť dítě bylo v době šetření v mateřské škole) bylo zjištěno, že o nezletilého syna žalobce pečuje matka nezletilého, v případě nutnosti jí pomáhá sestra, prarodiče ze strany matky, sestra a babička ze strany žalobce. Nezletilého finančně zabezpečuje matka, ta má oporu v blízké rodině. Před výkonem trestu odnětí svobody žili žalobce s nezletilým a matkou nezletilého v jedné domácnosti. Matka s nezletilým 1x měsíčně dochází na návštěvy za žalobcem, žalobce je s nezletilým v kontaktu telefonicky a korespondenčně, denně si telefonují, podle matky je otec mužským vzorem, syn k němu tíhne. Matka očekávala obnovení společného soužití s otcem po výkonu trestu odnětí svobody. Otec dítěte zde má celou rodinu, s dítětem mluví česky.
29. Ze sdělení Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice Pankrác bylo zjištěno, že ke dni 22. 10. 2018 byl žalobce ve výkonu vazby a trestu odnětí svobody od 5. 8. 2016 nezletilým synem a matkou nezletilého syna navštíven celkem devětkrát.
30. Žalobce byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn, a to na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. 2 PP 69/2018, se zkušební dobou na 5 let. Dle sdělení Probační a mediační služby České republiky ze dne 14. 8. 2019 žalobce neplnil podmínky dohledu, jelikož byl nekontaktní a na termíny konzultací se nedostavoval.
31. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 7. 2020, sp. zn. 6 T 136/2019, byl žalobce uznán vinným, že si společně s dalšími pachateli присvojili cizí věc tím, že se jí zmocnili, způsobili tak na cizím majetku větší škodu a čin spáchali vloupáním. Výše uvedenými skutky spáchal žalobce přečin krádeže ve spolupachatelství. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců. Rozsudek nabyl právní moci dne 22. 9. 2020. Žalobce do výkonu trestu nenastoupil.

32. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. 38 T 62/2020, byl žalobce uznán vinným, že neoprávněně dílem jinak jinému opatřil a pro jiného přechovával omamnou a psychotropní látku, ačkoliv byl za takový čin v posledních třech letech potrestán. Výše uvedeným skutkem spáchal zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy. Žalobce byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, k peněžitému trestu ve výměře 20 000 Kč a k trestu propadnutí věci. Zároveň byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 7. 2020, sp. zn. 6 T 136/2019.
33. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 2. 2021, č. j. OAM-2165-50/ZR-2018, byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobce a žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
34. Dne 1. 3. 2021 podal žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které doplnil dne 18. 3. 2021. Dne 18. 5. 2021 vydala žalovaná napadené rozhodnutí.
35. V projednávané věci soud vyšel z následující právní úpravy v rozhodném znění.
36. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
37. Podle § 27 odst. 2 správního řádu jsou účastníky [správního řízení] též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech.
38. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
39. Podstatou sporu je posouzení otázky, zda správní orgány v řízení dostatečně zohlednily zájmy nezletilého syna žalobce. Žalobce jednak namítá, že jeho nezletilý syn měl být účastníkem řízení před správním orgánem prvního stupně a žalovanou podle § 27 odst. 2 správního řádu. Další námitkou v tomto ohledu je, že správní orgány dostatečně nezjistily stanovisko syna žalobce.
40. Podle § 27 odst. 2 správního řádu je účastníkem správního řízení osoba, která může být správním řízením přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech. Z citovaného ustanovení vyplývá, že k účastenství ve správním řízení postačí pouze možnost takového dotčení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, čj. 1 As 80/2008-68).
41. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že takovou dotčenou osobou může být i nezletilé dítě osoby, které má být zrušeno povolení k pobytu na území republiky. Např. v řízení o rozhodnutí o zajištění občanky cizího státu za účelem správního vyhoštění Nejvyšší správní soud uvedl, že její nezletilý syn „měl podle ust. § 27 odst. 2 správního řádu právo účastnit se správního řízení, z něhož žalobou napadené rozhodnutí vzešlo, neboť mohl být tímto rozhodnutím přímo dotčen na svém právu na rodinný život. Právě na právu účastnit se správního řízení i na právu na rodinný život mohl být žalobce b) žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen [...]“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54). Ve stejném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní řád

účastenství podle citovaného ustanovení přiznává bez ohledu na to, zda bude dotčení aprobevováno právem. V rozsudku ze dne 26. 11. 2009, č. j. 5 As 95/2008-73, soud shledává, že účastníkem správního řízení o vyhoštění mohla být nezletilá dcera, neboť mohla být přímo dotčena vyhoštěním svého otce. Nejvyšší správní soud právo účastenství podle § 27 odst. 2 správního řádu přiznal blízkým rodinným příslušníkům osob, kterým bylo uděleno správní vyhoštění, v řadě dalších rozhodnutí, např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 284/2015-25, ze dne 11. 10. 2017, č. j. 9 Azs 214/2017-58, či ze dne 23. 11. 2019, č. j. 9 Azs 256/2019-22.

42. I v předmětné věci došel soud k závěru, že nezletilý syn žalobce mohl být zrušením povolení k pobytu žalobci dotčen na svých právech, především na svém právu na rodinný život. Nedobrovolné opuštění území České republiky žalobcem by pro nezletilého, který nepochybně s otcem udržuje osobní styk (doloženo návštěvami ve výkonu trestu odnětí služby) a je na něj citově vázán, zajisté mohlo znamenat dotčení na jeho právech. Soud proto uzavřel, že nezletilý syn měl být účastníkem správního řízení. Neobstojí pak argument žalované, že se nezletilý (prostřednictvím své matky jako zákonného zástupce) měl k účastenství ve správním řízení sám přihlásit. Judikatura správních soudů již vyložila, že *„okruh účastníků stanoví a otázky jejich způsobilosti být nositeli práv a povinností posuzuje správní orgán, který řízení vede, z úřední povinnosti, zpravidla také na základě výpisu z obchodního rejstříku, živnostenského oprávnění, případně dalších podkladů. Nesprávný postup správního orgánu v tomto směru nelze zhojit poukazem na to, že v řízení nebyla vznesena námitka proti nesprávnému označení subjektu, popř. že subjekt sám, způsobem jakým se označoval, uvedl správní orgán v omyl.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č. j. 5 As 24/2010-97). V témže rozsudku Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„bylo povinností správních orgánů po celou dobu správního řízení (tzn. i povinností žalovaného v odvolacím řízení) ověřovat okruh účastníků řízení a jednat jako s účastníkem s tím, komu toto postavení svědčí. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil předpisy o správním řízení způsobem, který mohl mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a proto měl městský soud rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.“*
43. Vzhledem k tomu, že správním orgánům bylo závčasem známo (viz žádost ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2018, č. j. OAM-2165-14/ZR-2018 o prošetření poměrů týkajících se výchovy, výživy a péče o syna), že žalobce je otcem nezletilého syna, zatížily správní řízení procesní vadou, pokud syna nezahrnuly do okruhu účastníků řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu.
44. Na druhou stranu, jak žalovaná uvedla ve svém vyjádření, žalobce ve správním řízení nenamítal, že se syn neúčastní řízení jako účastník, ale svými námitkami věcně poukazoval na své vazby se synem a domáhal se toliko toho, aby správní orgány zkrátka tyto vazby zohlednily. Tak činí i v podstatě svých žalobních námitek. Žalobce tedy namítá, že procesní vada v podobě neúčastenství syna ve správním řízení mohla mít vliv na zjištění skutkového stavu věci.
45. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná považovala za nadbytečné provádět speciálně výslech syna z důvodu, že dle jejího názoru byly skutečnosti o osobních poměrech dítěte zjištěny dostatečně, navíc šlo o osobu s nízkým věkem 6 let. I podle názoru městského soudu rozhodné a stěžejní skutečnosti o vztahu žalobce jako otce a jeho syna vyplývají z podkladů správního řízení – především z výsledku šetření orgánu sociálně právní ochrany dítěte, tak i z vlastních podání žalobce ve správním řízení (zejména v odvolání), v němž uváděl, že se synem udržuje kontakt, má k němu citový vztah a

v důsledku zrušení trvalého pobytu bude tento vztah zasažen. I pokud žalobce v žalobě namítl, že správní orgány neumožnily resp. nezjistily stanovisko jeho syna, sám neuvedl další a jiné skutečnosti, než které již byly obsahem šetření. Matka, coby zákonný zástupce a osoba pečující o syna, která by nejspíše mohla vznést poznatky o tom, v jakém způsobu či intenzitě by napadené rozhodnutí mohlo zasáhnout tento vztah, v zásadě taktéž poukázala na to, že se ztíží kontakt žalobce a zbytku jeho rodiny. Takové následky zrušení pobytového oprávnění a eventuálního opuštění území jsou přitom obecně známé správním orgánům i soudu. Jen stěží se pak lze domnívat, že pokud by správní orgány přímo zajistily stanovisko syna žalobce (ať už v procesním postavení účastníka či v jiném postavení), že by jeho prostřednictvím zjistily zásadní nové skutečnosti o vztahu žalobce a syna, které by jim ať už z podání otce nebo ze šetření orgánu sociálně právní ochrany ještě nebyly známy. Městský soud je tak názoru, že pro posouzení míry dotčení zájmů žalobce i jeho syna správní orgány disponovaly dostatečně zjištěnými a relevantními skutečnostmi. To, že nebyl syn účasten správního řízení jako účastník podle § 27 odst. 2 správního řádu, a že nebylo zjištěno přímo jeho stanovisko k věci, tak nemělo podle názoru městského soudu zásadní vliv na zjišťování skutkového stavu.

46. Co se týče dopadu napadeného rozhodnutí na rodinný život žalobce, soud se v první řadě ztotožňuje s tím, že správní orgány přiměřenost zásahu svých rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce jako cizince posoudily s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46. Dle tohoto rozhodnutí, pokud účastník řízení z důvodu rodinné situace namítá nepřiměřenost zásahu a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, správní orgán se s touto námitkou musí náležitě vypořádat, a to bez ohledu na to, zda to zákon o pobytu cizinců vyžaduje.
47. Městský soud se poté ztotožnil i se samotným hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, zabýval zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu cizince, který spáchal stejný zločin jako žalobce, za který byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 let. Nejvyšší správní soud měl za to, že se žalobce „dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. [...] Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženímhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“ Tento závěr akceptoval i jiný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018-57, dle kterého lze v konkrétním případě (v citovaném rozsudku se opět jednalo o totožný zločin jako žalobcův) dojít k závěru, že zájem na ochraně společnosti před těmito pachateli trestné činnosti převažuje nad zásahem do jejich soukromého a rodinného života.
48. V posuzovaném případě byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody celkem třikrát, a to vždy za úmyslnou trestnou činnost, naposledy rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 6. 10. 2020, sp. zn. 38 T 62/2020. Ze spisu dále vyplývá, že během té doby žalobce např. po podmíněném propuštění z výkonu trestu neplnil podmínky dohledu, nespolupracoval s probačními úředníky, ve zkušební době se dopustil dalšího trestného

činu, po dalším odsouzení do výkonu trestu nenastoupil, v době napadeného rozhodnutí čelil žalobce dalším trestním řízením (sp. zn. 3 T 107/2020). Právě to byly skutečnosti, které v hodnocení obou správních orgánů převážily nad zájmem na ochraně rodinného a soukromého života žalobce.

49. S tímto hodnocením se městský soud ztotožnil. Uvedené skutečnosti v souhrnu vypovídají negativně o osobě žalobce a podle názoru městského soudu osvědčují zájem na ochraně společnosti tím, že žalobci bude ukončení pobyt na území České republiky. Tento zájem pak převáží nad zásahem do žalobcova rodinného a soukromého života. Nutno také podotknout, že žalobci je odňato nejvyšší pobytové oprávnění. Neznamená to však, že mu bude zapovězeno na území České republiky vstoupit a pobývat zde (jako by tomu bylo např. v případě správního vyhoštění). Žalobce jistě bude moci na území státu pobývat, avšak na základě jiného pobytového oprávnění. Styk s nezletilým synem tedy bude omezen, ale nebude zcela znemožněn.
50. Soud při hodnocení přiměřenosti nepřisvědčil ani námitce, že žalobce má silné rodinné vazby na svou matku a sestru, které žijí na území České republiky. Žalobce ve správním řízení ani v žalobě nijak konkrétně neosvědčil intenzitu těchto vazeb, neuvedl k nim žádné skutečnosti, z nichž by mohlo být vycházeno při hodnocení dopadu zrušení trvalého pobytu a nuceného vycestování z území státu. Jedná se tedy o obecná tvrzení, z nichž vyplývá pouze tolik, že na území České republiky má žalobce sestru a matku. Žalobce je plně svéprávný a soběstačný dospělý člověk a váhu vazby na další rodinné příslušníky nelze bez dalšího srovnávat se vztahem otce s nezletilým synem. Žalobce podle názoru městského soudu neosvědčil zásah ani do těchto vztahů takové intenzity, aby založily nepřiměřenost napadeného rozhodnutí.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Městský soud přisvědčil, že jeho syn KK měl být ve správním řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce účastníkem dle § 27 odst. 2 správního řádu. Tato procesní vada ale neměla vliv na úplnost skutkových zjištění o vztahu otce a nezletilého dítěte. Skutečnosti o tomto vztahu zjištěné z jiných podkladů správního řízení pak podle názoru městského soudu byly dostatečné pro hodnocení intenzity zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Samotný zásah napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života městský soud shledal přiměřený okolnostem a především osobnosti žalobce.
52. Městský soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 zamítl.
53. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Procesně úspěšné žalované městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí nevznikly žádné náklady přesahující rámec běžné administrativní činnosti. S ohledem na § 60 odst. 5 s. ř. s. soud osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal – osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, pro které by bylo na místě tyto náklady přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno

zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. dubna 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu